

Previdnost pa je ukazovala hranilnici, da mora denar pripravljeno imeti tudi za druga dovoljena a ne še likvidovana posojila, zatorej naložila se je ostala hranilnična zaklada potom tekočega računa pri zanesljivih denarnih zavodih s konečno svoto 48.409 gld. 11 kr. na ugoden način tako, da je ta denar do konca l. 1893. donesel na obrestih (po odbitku za l. 1894. predplačanih 112 gld. 50 kr.) čisto svoto 563 gld. 96 kr.

Hranilnično ravnateljstvo je bilo uverjeno, da v prvem začetku hranilničnega poslovanja ni možno pričakovati precejšnjega čistega prihodka, zato je štedilo po možnosti pri uradnih stroških, in je hranilnično poslovanje uravnalo tako, da so vsi uradni stroški za poluletno poslovno dobo znašali le 153 gld. 59 kr. in to je prouzročilo veseli učinek, da more mestna hranilnica v Kranji koncem prvega poluletnega poslovanja izkazati že čisti dobiček v znesku 11 gld. 83 kr.

Hranilnica je torej in bode tudi v prihodnje postopala kolikor možno previdno in sigurno in zatorej sme pričakovati, da se bode zaupanje slavnega občinstva do nje zmirom bolj množilo in širilo, in da bode mladi zavod od leta do leta napredoval, ter vedno bolj ustrezal svojemu namenu, širiti blagostanje v svojem poslovnem okrožji in utrjati gmotno nezavisnost narodovo.

Snovanje novih posojilnic in hranilnic nas posebno zaradi tega veseli, ker vemo, da je naš narodni obstanek le tedaj zagotovljen, ako se tudi v narodnem oziru postavimo na lastne noge. Narod, ki je v gospodarskih ozirih odvisen od tujcev, si tudi nobene politične samostojnosti in svobode pridobiti ne more. Na Štajerskem in Koroškem vidimo, da se je slovenski narod še le potem jel politično bolj zavedati, ko si je s posojilnicami nekoliko v gospodarskem oziru pridobil gospodarsko neodvisnost od Nemcev. Naši nasprotniki dobro poznajo važnost denarnih naših zavodov zato se tako hudujejo nad njimi po listih pa tudi v javnih zastopih.

Na Kranjskem se baš začinja košatiti tuji kapital. V takem času so posebno važni domači denarni zavodi, ker lahko obvarujejo marsikaterega kmeta in obrtnika, da ne zagazi v zavisnost od tujstva. Marsikatero posestvo lahko taki zavodi ohranijo v slovenskih rokah. Zato bi veseli bili, da se je naše prebivalstvo bolj začelo za stvar zanimati. Le predolgo smo malomarno gledali, kako se je samo kranjska hranilnica v Ljubljani košatila in z našim denarjem podpirala naše narodne nasprotnike. Da bi se taki zavodi vedno bolj razvijali, v to nam pomozi Bog!

Kmetijske raznoterosti.

O pokončevanju hroščev. Na vso moč koristno in hvalevredno je, da se ta toliko škodljivi mrčes, kar se da zatira, le treba je, da se nabrani kebri popolnoma uničijo, hočemo reči, usmrtijo in potlej še le v kompostno jamo, gnoj ali kam drugam zakopljejo, če ne — mu pol živi hrošči še lahko uidejo. Temu v dokaz navedemo kratko, a resnično, zraven pa malo smešno dogodbo. V nekem kraju začel je občinski tajnik

nabirati nabrane hrošče in metal je na pol žive rujavce naravnost v stranišče. Zgodi se pa, da je soproga tajnikova kmalu po tem iz stranišča večkrat kar pribežala tožuje, da na stranišči sedeča nima miru — in kaj je bilo? hrošči v zaporu so oživali in frčali proti vrhu zraka in zopet svobode iskaje. Z večkratnim polivanjem z vrelim kropom in z živim apnom se ta škodljivi mrčes najbolj popolnoma uniči.

Lipo je jako priporočati, da bi se sadila ob cestah Daje dobro senco, za čebele dobro pašo, dober les za podbarje, katerega se ne loti črv in dobro oglje za risanje.

Poučni in zabavni del.

Potopisne črte.

Iz Ljubljane v Ljubljano.

Spisuje Jos. Levičnik.

(Dalje.)

Iz zakristije podal sem se v znotranje samostanske prostore, da se poklonim ondi č. g. o. P. F. Bila sva si v mladinskih letih dobra znanca. On je kmalu po viharni dobi leta 1848. vstopil v frančiškanski red, in se od takrat nisva več videla. Ko se mu predstavim, kedo da sem, me je sprejel prav prijazno. Med mnogo drugim pogovarjala sva se tudi o dobrih starih znancih, katere je pa, — žali! že do malega zagrebla grobarjeva lopata. Ker me je posebno mikal in zanimal razgled iz „Fortece“, okroglega in na vrhu obzidanega vrhunca, ki se vzdiguje ob kraji samostana in nekako v sredi njegovega vrta, prosil sem č. g. prijatelja, naj me pospremi tja gori. Se ve, da je rad vstregel moji prošnji. Razgled iz „Fortece“ je pač v resnici pravi lepovidek. Tik pod manoj v podnožji griča razširjal se mi je Sušak. Ne verjel bi skoraj človek, da se je v malih letih zasulo toliko morja, in s tem pridobilo se toliko stavbenih prostorov za ta reški predkraj, ki ima, kakor sem prilično že omenil, namen: sprejeti s časom iz Reke le sem potisnjene Hrvate. K desni od Sušaka neposredno naprej razširja se, — a še v dokaj večji obširnosti — mesto Reka na kar nerazumljivi način. Za cele vrste ulic, trgov, palač in raznih poslopij pridobilo se je prostora s zasipanjem morja. V ladjestaji zibalo se je v morski gladini brodov skoraj brez števila. Kaj bi ne, saj je ta še manj kot javna tajnost, da Reka želi in hrepeni, — če ji bo le moč, prekucniti Trst, postaviti ga v senco, ponižati ga, a sebe pa povzdigniti v prvo pomorsko mesto ob Adriji. Kakor velikanska morska planota razlival se je dalje v podnožji pod manoj Kvarnerski zaliv, zavzemajoč prostora okolu 40 morskih milj; onkraj njega razprostirala se mi je tužna Istra s svojo visoko Učko goro (Monte maggiore); kazale se mi dalje: Ika, Moščenica, Lovran in svetoznana Opatija (Abacija). K levi vzdigovala sta se iz morja velika otoka Krk in Črez. Mimo teh dveh otokov polje k desni skozi tako zvana „Velika vrata“ morski pot proti Pulju in Trstu, k levi pa skozi „Mala vrata“ na Senj in dalje proti Dalmaciji. Tudi razgled na trsatski trg, ki šteje nad 100 hiš, in na razvalino starega frankopanskega grada od tod je prav zanimiv. Proti izhodu pa se razširja, po